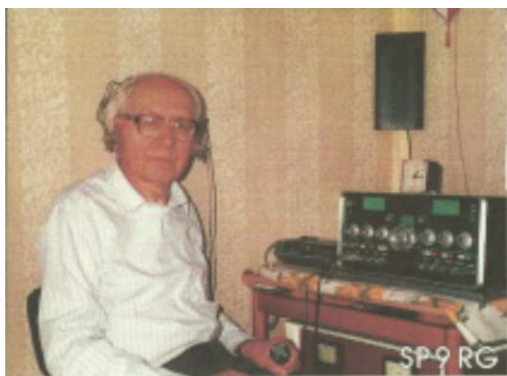

Mgr inż. Ginter Paweł Kaniut SP9RG (1919-1994)

Ginter Paweł Kaniut urodził się 27.06.1919 r. w Radzionkowie. Szkołę powszechną ukończył w Radzionkowie a naukę w szkole średniej kontynuował w Tarnowskich Górach.

Krótkofalarstwem zaczął się interesować od roku 1937 r. Poznał Józefa Sosińskiego SP1AT z Wełnowca który ułatwił mu wejście w świat krótkofalarstwa. Nauczył się znaków Morse a co umożliwiło mu prowadzenie nasłuchów. W maju 1937 roku wstąpił do Krakowskiego Klubu Krótkofalowców i otrzymał znak nasłuchowy SPL-508. Już wtenczas rozpoczął budowę nadajników

telegraficznego o mocy 40 W i dwudziesto watomego do pracy na fonii. Ten sprzęt posłużył do pracy z wszystkimi kontynentami ale pod znakiem starszego kolegi-nauczyciela SP1AT.

W listopadzie stanął do egzaminu przed komisją KKK a licencję otrzymał 31 maja 1938 r.

W tym samym roku bierze udział w niemieckich zawodach DJDC, w których zajął 4 miejsce wśród nadawców SP.

W 1938 roku buduje kolejny nadajnik o mocy 50 W w tak zwanym układzie szafkowym.

W styczniu następnego roku nadajnik ten można było oglądać na wystawie zorganizowanej przez Śląski Klub Krótkofalowców w Katowicach.

Już w pierwszym roku aktywności na pasmach otrzymał dyplom WAC za łączności foniczne.

W 1939 przenosi się z klubu w Krakowie do nowo powstałego Śląskiego Klubu Krótkofalowców.

W ostatnim numerze przed wojną KP nr 8/39 opisał swój sprzęt i osiągnięcia oraz radę dla początkujących.

„Stacja radzi wszystkim nowicjuszom rozpoczynać raczej od prymitywnego xmtra i receivera, aby uniknąć niepowodzeń a później powoli aparaturę udoskonalać. Odradza natomiast kupować broadcastlingowego supera i gotowe nadajniki, montowane przez kogo innego dlatego, że to się mija z celem”

Latem 1939 r. uczestniczył w Dorocznej Wystawie Radiowej w Warszawie, na której eksponuje własnej produkcji radiostację foniczno-telegraficzną o mocy 100 W. Miejscem wystawy był gmach YCMA przy ulicy Konopnickiej. Wybuch II Wojny Światowej i związana z nią obrona Warszawy zamieniło miejsce wystawy na siedzibę stacji krótkofalowej „SP42” podległej Polskiemu Radiu.

To z tej radiostacji nadawane były wszystkie przemówienia ówczesnego Prezydenta Warszawy ST. Starzyńskiego

Po kapitulacji Warszawy SP1RG i Jan Kępiński SPAC (Po wojnie SP3QD) cenne eksponaty wynieśli cichaczem i ukryli go w magazynach amerykańskiej firmy „Calgate-Palmolive” i w mieszkaniu jego dyrektora.. Radiostacje przejęli Niemcy w ramach wypełnienia warunków kapitulacji. Niestety wybuch wojny zniweczył bogate plany Pawła dotyczące studiów na Politechnice Warszawskiej i powrócił na Śląsk. Tam dowiedział się, że jego ojciec został aresztowany a on sam nie mógł znaleźć pracy. Wyjechał do Lipska, gdzie pracował jako radiomechanik u Siemens. W październiku 1940 r. przeniesiony został do Berlina a tam pracował w dziale piezo elektroniki. Po zbombardowaniu zakładu w 1943 r. przeniesiony został do Gery, gdzie pracował do końca wojny.

Po wojnie wraca kolejny raz na Śląsk. Ukończył studia na Politechnice Śląskiej w Gliwicach. Podjął pracę w Polskim Radio- Katowice gdzie miał za zadanie zmodernizować wszystkie urządzenia techniczne.

W ramach ogólnopolskiego trendu reaktywacji PZK ex. SP1RG organizuje w Polskim Radio Katowice spotkanie z przedwojennymi krótkofalowcami, byłymi członkami Śląskiego Klubu Krótkofalowców. Spotkanie nie przyniosło rezultatów a Paweł został ostrzeżony przez funkcjonariuszy MBP aby zaniechał tego typu przedsięwzięć.

Równolegle pracował w „Spółdzielni Radiotechnik” w Katowicach, która później przemianowana została na „Piezoelektronikę”. W tej firmie zajmował się budowa nowego zakładu w Tychach.

Zajmował się produkcją mikrofonów, adapterów i aparatury kontrolno-pomiarowej. Z jego inicjatywy wybudowane zostały trzy nadajniki telewizyjne dla Szczecina, Koszalina i Olsztyna. Współtworzył radiotelefony dla potrzeb górnictwa. (tzw. Trolejfony). Zakład, w którym tworzył Paweł przeszedł do resortu górnictwa. Został naczelnym inżynierem w nowym zakładzie zatrudniającym ponad 1000 osób.

W 1970 r. został mianowany Naczelnym Dyrektorem Śląskiego Ośrodka Techniki Medycznej, który później przemianowana został na Zakład Elektronicznej Aparatury Medycznej w Zabrze. Dziewięć lat później ze względu na stan zdrowia w wieku 60 lat przeszedł na emeryturę. Już jako emeryt przez sześć lat był wykładowcą na Politechnice Śląskiej w Gliwicach.

Krótkofalarstwem zajął się ponownie w 1958 r. Powrót miał miejsce w związku z powstaniem Śląskiego Oddziału PZK w Rudzie Śląskiej. (Nowy Bytom). Otrzymał licencje ze znakiem SP9ACL.

15 marca 1959 r. obradował kolejny Zjazd Delegatów, który wybrał Pawła do składu Zarządu Głównego PZK. W tym czasie znak SP9RG przypisany był Jakubowi Nowarze z Świętochłowice. Po jego rezygnacji z licencji, w wyniku złożonego przez Pawła podania jego znak wkrótce został zamieniony na SP9RG. Tym samym wraca do sufiksu przedwojennego. Był doskonałym konstruktorem, większość swoich urządzeń budował samodzielnie a dokumentację sprzętu udostępniał zainteresowanym na łamach „Krótkofalowca Polskiego” i CQ DL. W 1984 wstąpił w szeregi Klubu OTC (nr członkowski 57).

Na IX Zjeździe Krajowym PZK, obradującym w dniach 16-17 lutego 1985 r. został wybrany do składu ZG PZK, który powierzył mu funkcję V-ce Prezesa PZK ds. technicznych. Przez dwie kadencje był Prezesem ZOW w Katowicach

Za działalność na rzecz Krótkofalarstwa Zarząd Główny PZK przyznał mu Odznakę Honorową PZK (nr 122).

Zmarł 17 grudnia 1994 r.

TNX: SP2IW

opr. SP3CUG, SP8TK, SP9LDB